

КАНАРЧЕ

БЮЛЕТИН ЗА КРАСОТАТА, ВЯРАТА И БОРБАТА

53 ГОДИНИ ОТ СРЕЩАТА БОТЕВ - КОВЪНТРИ

На 16 септември се навършиха 53 години от двубоя в Пловдив между отборите на „Ботев“ и „Ковънтри“ – мач от първи кръг на турнира на панаирните градове. За съжаление на жълто-черния клуб представянето на отбора не е никак добро и „Ботев“ губи и двата мача – с 1:4 (в Пловдив) и с 0:2 (в Ковънтри). За небесносините от Англия пък това е първо и до момента единствено участие в европейските клубни турнири и е паметно събитие за отбора.

Англичаните пристигат в Пловдив със сериозна агитка и с внушителна група журналисти, които

отразяват срещата. Впечатленията им са описани след това в списание брошура, издадена от британците.

Ние, от бюлетин „Канарче“, решихме да посветим настоящия брой на сблъсъка с Ковънтри и да публикуваме част от брошурата на небесносините с впечатленията на журналистите от посещението.

Има мачове с определено разочароващи резултати. В същото време обаче понякога от тях може да остане един позитивен спомен – за едни отминали времена, за спортсменска битка и за вза-

имно уважение на противниците. За нас спомените на англичаните бяха изключително интересни, а както ще се убедите – преживяването за тях е било запомнящо се, а те пишат с искрено уважение за нашия отбор, за Пловдив и за България.

Успяхме да се сдобием и с няколко снимки, направени от англичаните, които ще допълнят картината за този двубой.

Така че не ни остава друго, освен да си припомним с малко съжаление, но и с усмивка, за сблъсъка между „Ботев“ и „Ковънтри“ през далечната 1970 година!

Снимка преди първия съдийски сигнал

ДОБРЕ ДОШЪЛ, „БОТЕВ ПЛОВДИВ“

/В оригиналното заглавие се използва „Тракия“ – бел. пр. Из брошурата след мача Ботев-Ковънтри 16.09.1970 г./

Когато си дадеш сметка, че отборите могат да изминат стотици, даже хиляди километри, само с едно спускане на нечия ръка в урната, нашето българско пътуване преди две седмици се превърна в още по-забележително и запомнящо се преживяване.

Предполагам, че ако не беше този жребий за Купата на Панаирните Градове, аз никога нямаше да посетя югоизточния край на Европа и може би това се отнасяше за всеки от групата от 31 души, които отпътувахме от Ковънтри в понеделник сутрин преди малко повече от две седмици.

Футболът може да те закара по цял свят и за мен след Мексико това беше нещо доста различно, което допълнително обогати личното изживяване. За официалната делегация и отбора, разбира се, това беше излизане на европейската сцена по триумфален начин и вярвахме, че довечера /вечерта на мача реванш - бел. пр./ всичко това щеше да достигне щастливия си завършек.

Обратно на слуховете, които вероятно сте чули, кулминацията на четиридневното пътуване наистина беше победата с 4-1, а не посещението на официалната делегация и журналистите в местна винарска изба, за което разбирам, че някои от тях все още имат поразмътени спомени.

Съдбата предопредели аз да пропусна тази случка, понеже ми се наложи дълго да чакам за телефонен разговор до Англия – нещо, с което журналистите свикнахме по време на краткия ни престой. Когато видях някои

Двата отбора излизат на ст. „9-ти Септември“

от колегите си след дегустацията на вино, искрено се зарадвах, че съм я пропуснал. Но съм сигурен, че от тази вечер за тях винаги ще изплува представата за българската гостоприемност.

Съмнявам се, че бихме могли да бъдем посрещнати с повече искрена топлина в която и да е друга източноевропейска страна. Имах усещането, че за българите бе въпрос на чест да им гостува английски клуб, а също и за Ковънтри това беше историческо събитие /дебют в Европа – бел. пр./.

Полетът на отиване беше съвсем обикновен, с половинчасово спиране в Брюксел и без да се случи нещо особено - със самолет на БГА „Балкан“, който кацна на летище „София“ около 18:15 в понеделник вечерта /14.09.1970 – бел. пр./.

След това отборът и журналисти-

те временно се разделихме. Те – с автобус към Пловдив, а ние – с микробус, в който надухме главата на Вики – студентката, на която беше възложено да ни бъде преводач за целия ни престой – с възторжено, макар и леко фалшиво пеене на целия спектър от традиционни английски /както и уелски заради Мервин Томас/ песни. В Пловдив, който е на около 130 км. от София, пристигнахме към 22:00 ч. и след повече от дванайсетчасово пътуване бяхме готови за спане.

Вторникът ни донесе официален прием от властите и градската управа на Пловдив. Проведе се в стара къща, която в миналото е принадлежала на богат търговец, силно повлияна от турско време, както впрочем бяха и повечето къщи в Стария град.

Тук за първи път опитахме българска огнена вода, по-известна като сливовица, и повярайте ми

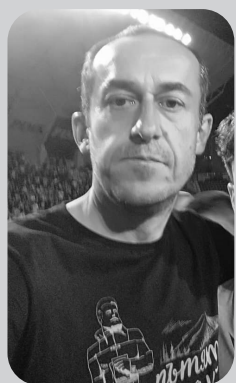
Английските фенове пред „Тримонциум“

– на вкус е по-добра от колата.

В същия ден /деня преди мача – бел. пр./ отправяме въпросите си и към Ноъл Кантуел и Васил Спасов /в оригиналната брошура името е сбъркано – бел. пр./ Очаквано и двамата са много премерени. Разбираемо е. Мачът наистина е „троен“.

Същата вечер гледах как момчетата тренират на големия пловдивски стадион. Бил Глейзър /вратарят на „Ковънтри“/ изпитва трудности с по-тежката българска топка при вкарването ѝ в игра от аут. Затова за назидание половин час му бият здрави удари.

Не подценявайте всеотдайността на този отбор на Сити. На следващата сутрин Глейзър иска отново да тренира, но мениджърът не му позволява. Твърде рисковано е в деня на мача. Така че Бил трябва да чака самия мач.

**Почивай
в мир!**

Обаче когато в седем вечерта българите дават всичко от себе си, за да преодолеят защитния вал на Сити, Бил разбира, че е имало смисъл от трудната тренировка предната вечер.

Той прави две страхотни спасявания, които карат сдържаната, но много обективна пловдивска публика, да ръкопляска бурно. Това е и повратният момент в мача. Джон О’Рурк се възползва от една отбита топка и оформя своя хеттрик. Нийл Мартин вкарва на Карушков с истински снаряд, което отчайва българите и мачът приключва. Сити триумфира.

Паметна победа! И каква история да разказваме във вестниците си, макар някои от нас да закъсняват с новините, понеже има само една телефонна линия от Пловдив до Англия и трябва да се редим на опашка. Знаете, не всичко по тези пътувания е цветя и рози. Българските запалнянковци изразяват очевидното си разочарование от неспособността на „Ботев“ да се противопостави на „Ковънтри“, докато играчите напускат терена с последния съдийски сигнал. Може би играчите на Сити никога няма да отидат отново до това кътче на планетата. Но със сигурност ще бъдат запомнени.

Вече е полунощ преди да приключи работа, няма храна, пропуснах банката след мача, но няма значение. Ноъл Кантуел, разбира се, е в екстаз. Неговият отбор не просто победи, а участва в мач, в който домакините почти не застрашиха вратаря.

За 50-ната фенове на „небесносините“, които бяха в един самолет с фенове на Челси, пътуващи за Солун, това беше вечер, която винаги ще изплува в спомените им с чувство на удоволствие и гордост.

Агитката на Ковънтри на ст. „9-ти Септември“

Депутатът Бил Уилсън – заклет фен на небесносините – беше там. А един или двама щастливци още пазеха букетите, които играчите на Сити хвърлиха към тях, след като им бяха дадени при излизане на терена от красивите български деца.

На следващия ден е време да се връщаме вкъщи. Тръгваме на изморителното пътуване към София, спирайки по пътя за хапване и чудейки се с колко градуса ще е надолу температурата, когато стигнем „Хийтроу“.

За целия ни престой беше много топло, около 27 градуса. И ни се искаше да имаме повече време, за да разгледаме тази запленаваща страна, но в края на краищата това беше работно посещение, а не почивка.

Обратно вкъщи прочитаме във вестниците за мелето в Рим /16.09.1970 - Лацио-Арсенал 2-2, КПГ, след мача е предвидена обща вечеря на двата отбора, която прераства в сбиване между играчите, а впоследствие и между феновете по улиците – бел. пр./ и размишляваме върху коренно различното посрещане, което ние получихме. Малко след 22:00 в четвъртък вечерта сме обратно в Ковънтри, няколко часа преди мача срещу Челси. Времето лети и няма почивка за отбора.

Но като се замисли човек – две или три загуби вместо победи миналия сезон и това никога нямаше да се случи. И отново се сещам за съдбата.

А довечера. Надяваме се, че „Ботев“ Пловдив ще запомнят своето гостуване в Англия по същия начин, по който ние запомнихме нашето в тяхната страна. Има ли по-добър начин за открехване на „желязната завеса“, от футбола?

Чавдарчета поднасят цветя на английските футболисти

ПРОСТО УИЛИАМС

И така – пресата отиде в Пловдив. 8 души, включително продуцентът от предаването на BBC „Мач на деня“ /BBC Match of the Day е нещо като нашето „Трето полувреме“ с репортажи от мачовете – бел. пр./ Джон МакГонагъл, пропътувахме дългия път до България и обратно и се върнахме в завидно добро състояние, като можехме да покрием фитнес тестовете за мачовете през уикенда. Въпреки влудяващите проблеми с комуникациите това беше страхотно пътешествие и с гордост мога да докладвам, че Ковънтри Сити направи толкова добро впечатление на и извън терена, колкото всеки друг английски отбор, пътувал на Стария континент през последните 16 години.

Мервин Томас от „Дейли Мейл“ ни шокира, когато пристигна за автобуса на път за Хийтроу. За последната година Мервин поддържаше най-отличителна брада. Но за пътуването я обръснал! „Защо?“ – попитахме.

„Ами видях си паспорта и на снимката съм без брада“. Помислих си

– „Дъртият Мерв се е уплашил да не го помислят за фалшификатор или шпионин отвъд „желязната завеса“ и е развъртял бръснача“. Първият урок по български от нашата прекрасна преводачка Вики беше, когато спряхме буса на едно крайпътно заведение на половината път между София и Пловдив. „Дна бийера молиа“ разбрахме, че значи „Една бира, моля“.

Хотел „Марица“ беше първокласен, персоналът в частност. И оберкелнерът, когото кръстихме „Президента Никсън“ поради приликата с амеркинаския президент, и жената „Ало, Лондон“ на телефоните, бяха наистина много вежливи.

Пиколото така и не свикна с Роланд Ортън от „Дейли Телеграф“. Първата вечер ни заведоха в бар на приземния етаж. Двама от нас последваха екскурзовода около градината, но Роланд, напълно трезвен трябва да отбележа, направи стъпка в грешната посока и цопна в декоративното езерце. Върна се към хотела, мокър до коленете, но за учудване на пиколото на асансьора, бързо се върна в нормалния си елегантен вид.

След като изпратихме материалите си преди мача, вторникът остана ден за почивка, така че се присъединихме към директорите на клуба за посещение на винарска изба на 20-на километра от Пловдив. Римляните са казали „Във виното е истината“ и това е толкова вярно. Много англо-български приятелства бяха изковани през този ден.

Нещата не бяха толкова спокойни след мача. Някои от нас имаха голям късмет с телефонирането до Англия, но Дерек Хендерсън от „Ивнинг Телеграф“ излезе голям кутсузлия. Когато най-накрая се свърза, единственото нещо, което каза, беше над осемдесет пъти „Чуваш ли ме, Нормън?“, а след това се запиляхме в бара още веднъж, за да изпием по нещо с Ноъл Кантуел /мениджърът на Ковънтри – бел.пр./ . Дерек и аз бяхме видели всеки обрат в съдбата на небесносините през последните 10 години и наздравичката след този резултат, при цялото ни уважение към „Ботев“ Пловдив беше „да пием за следващия кръг, обаче Боже, тези телефони!“

Английските журналисти с българската си преводачка

Още английски фенове пред „Тримонциум“

Голът на О'Рурк

Голът на Блокли

ЧИКО - ГОСТ НА КОВЪНТРИ ЗА 40-ГОДИШНИНАТА ОТ СРЕЩИТЕ МЕЖДУ ДВАТА ОТБОРА

През 2010 г. Ковънтри Сити тържествено чества 40-годишнината от участието си в Европейските клубни турнири. Клубът изпраща официална покана към Ботев Пловдив за присъствие на празненствата.

Лично легендата на жълто-черните – Динко Дерменджиев, пътува за Англия. Освен знакова фигура за Ботев Чико е и пряк участник в мачовете срещу небесносините.

Динко Дерменджиев е посрещнат тържествено, дава няколко интервюта за местни медии, а на 23 септември 2010 г., на полувремето на мача Ковънтри – Барнзли, разменя флагчета с някогашния капитан на Ковънтри Рой Бери в центъра на терена.

Вечерта пък завършва в приятелски разговори, интересни спомени и песни.

Снимки: bultras.com

Бюлетин Канарче е издание на Сдружение ПФК Ботев. Сдружението е юридическо лице с нестопанска цел. То е носител и пазител на историята и традициите на футболен клуб Ботев Пловдив.

Екип: Ангел Джорапов, Бойчо Попов, Валентин Видолов, Васил Златев, Васил Киризиев, Вилияна Чаушева, Георги Влахинов, Георги Семов, Даниела Кашилска, Михаил Чомпалов.

Специална благодарност на Botev Media за използваните снимки!

За контакти:

kanarche.press@gmail.com

botevplovdiv.org

 Страница на бюлетин „Канарче“